

ΘΕΛΕΤΕ να σ'ας διηγηθώ την φοβερώτερη περιπέτεια της ζωής μου; είπε ο φίλος μας ο γιατρός Μάκ Ντόνελλ. "Ακούστε λοιπόν τί μου συνέβη κάποτε, πριν από πολλά χρόνια...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ STANLEY L. WOOD

φε τόσο πυκνό, που σ'ε λίγο είχε σχηματιστή ένα παχύ στρώμα και τ'όλογο δέν μπορούσε πεί να προχωρήσει. "Έκανε άκωστα μερικά θήματα, σκόνη, σκόνες, σηκώθηκε πάλι και τ'όλογο σωριάστηκε κάτω για να μη σηκωθεί πιά. "Ήμουν τόσο ζορτισμένος, ώσπε για μερικά λεπτά έμεινα άκίνητος, συνηθισθαι όμως, τίνεσα από πάνω μου τ'όλογο τού χιονιού που με σκέπαζε κ' έξακολούθησα πεί τόν δρόμο μου, αποφασισμένος να παλαίωω ως την τελευταία μου πούη...

...Ήταν μιά άγρια, χειμωνιάτικη μέρα, σάν την σημερινή. 'Ο άνεμος έξω ούρλιαζε θλιθερά και τ' χιόνι από τ'ο πρωί έπεφτε πυκνό, αδιάκοπο, όταν έξαφνα άκουσα έξω στ'ό δρόμο έναν τρελλό καλπασμό αλόγου, που σταμάτησε άκριθώς μπροστά στην πόρτα μου.

"Έτρεξα άμέσως κ' άνοιξα. Είδα τότε μπροστά μου τόν Τζιμμου Ντίκκ.

...Τρέχοντα, γιατρέ! μού φώναξε λαχανιασμένος. 'Ο Ούλφου πεθάνει! Πρέπει να πάτε άμέσως κοντά του. 'Ισως τόν σώσετε!

Τόν καυμένο τόν Ούλφου! Μ'ε θλίψη σκεπτόμουν πώς άν πέθαινε, έφταιγε γι' αυτό τ'ο πείσμα του! Πριν από μερικές μέρες, σ'ε μιά άγρια πάλμ μ' ένα πελώριο λύκο, τ'ο θηριο σ'ε μιά 'τελευταία του προσπάθεια, προτού πέσει σκοτωμένο από τ'ο μαχαίρι του Ούλφου, τόν είχε δαγκώσει στ'ό πόδι. 'Ο Ούλφου χειροεριστική τ'α δικά του γιατροσόφια για να γύη καλά. Γι' αυτόν ή χρίσις του ούισκου, έσωτερικώς και έξωτερικώς, ήταν τ'ο μόνο άποτελεσματικό φάρμακο! Δέν ήθελε να μ' αφήσαν να περιποιηθώ τ'ο τραύμα του και τ' άποτέλεσμα ήταν πώς χειρότερος έδωσα. Συμπαθούσα πολύ τόν γέρο Ούλφου, κ'ι χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, διάταξα άμέσως τόν Νέγρο που με υπηρετούσε, να σελλάση τ' αλόγο μου. Πήρα μαζί μου τ'α χειρουργικά εργαλεία μου, μερικά φάρμακα και ξεκίνησα...

...Ήταν ύπερογο τ'ο θέαμα τής άγριεμένης φύσεως εκείνου τ'ό άπνευμα στην άπέραντη πεδιάδα τής Κανάσας! Γρήγορα, ώστόσο, μετάνιωσα, γιατί δέν είχα πάρει μαζί μου και τ'ο γυνέιο επαναφύρι μου. Τ'ο κρύο ήταν άνυπόφορο. Σκέφθηκα όμως, πώς άν δέν πρόβθαινα να επιστρέψω τ'ό σπείτι μου ως τ'ο θράδυ, θά περνούσα την νύχτα στην καλύβα τού Ούλφου κ'ι θά έφευγα τ'ο πρωί.

Δέν θά έρχάσω ποτέ την θλιθερή έντύπωσι μου, όταν μπι-κα μέσα στην καλύβα τού Ούλφου. 'Η πόρτα ήταν άνοιχτή. 'Απάνω στ'ό φτωχικό κρεβάτι του, ο γέρος ήταν ξεπλωμένος νεκρός. Στ'ό πάτωμα, δίπλα στ'ό κρεβάτι, τ'α δυό σκυλιά του ήσαν σκοτωμένα. 'Ο Ούλφου κρατούσε ακόμα στ'ό ένα χέρι μιά μισοσάδειασμένη μπιτόλινα ούισκου και στ'ό άλλο χέρι ένα μεγάλο πιστόλι. 'Απ' αυτό ή τρεις σφαίρες έλειπαν, πρόνυμα που έδειχνε ότι ο γέρος είχε σκοτώσει τ'α σκυλιά του και κατόπιν αυτοκτόνησε. 'Ήταν φανερό, πώς ο δυστυχής δέν μπόρεσε ν' άνθεξη στ'ους φριχτούς πόνους τού σκακαμένου ποδιού του. Κύτταξα τ'ο τραύμα. 'Ήταν όπως τ'ο σαναταξίδιου. Είχε γαγγραινώσει...

"Εκλεισα προσεκτικά την πόρτα, καθάλιξεσα τ'ό αλόγο μου και ξεκίνησα για να επιστρέψω στ'ό σπείτι μου. Λογάριασα πώς θά ποθθαινα να γυρίσω ποστ'ό νυχτάσει. 'Ανήσυγο, τ'ό αλόγο μου, άνασθαινε κάθε τόσο τ'ο κεφάλι του και κυριζόταν τόν άέρα. Σ'ε λίγο, ή γιονοθύελλα δυνάιωσε. Τ'ο γιήνι έπεφτε τόσο πυκνό, που δέν έβλεπα μπροστά μου ούτε σ' ενός μέτρου άπόστασι... Και τότε έκανα την μεγαλύτερη άνοοσία τής ζωής μου! 'Αντί να έμπιστευθώ στην νομισούνη τού αλόγου μου, θήλησα να τ'ο διευθύνω έγώ. Τ'ό άποτέλεσμα ήταν, πώς σ'ε λίγο είγα γάσει τ'ο δρόμο μου. Και τ'ο νερότερο ήταν, πού από μακρού άκουγόντουσαν τ'όνα τ'α ούρλιασματα τών λύκων... Παγουμένος, μουσκαμένος ως τ'α κόκκαλα, με φρικη άντελήθη τόν κίνδυνο πού διέτρεγα. Δέν είχα πάρει μαζί μου ούτε τ'ο περιστροφό μου! Σπρούνισα τ' αλόγο μου και άρχισα να τ'ο αείωω μέσα στην άπέραντη, άλλελευκη πεδιάδα. μ'έναν άγριο καλπασμό. Τ'ο χιόνι έπε-

"Εκεί που προχωρούσα με κόπο, τυφλωμένος από τ'ο χιόνι, νιώθοντας μιά γλυκείη νάρκη να με κυριεύη δάλακτρο, ντούκ, γύπιαρα τ'ο κεφάλι μου άπάνω σ'ε κάτι σκληρό. Συνήληθα άμέσως, άπλωσα τ'α χέρια μου και με μιά φωνή χαράς έπιασα τ'ο πομολο μιάς πόρτας. Μ'ε τ'α έλκισμένα χέρια μου άρχισα να γυπώ σάν τρελλός. 'Η πόρτα άνοιξε άπότομα και θρέθηκα μπροστά σ' ένα σωστό γίγαντα. 'Εγώ είμαι, όπως βλέπετε, άρκετά ψηλός, και όμως τ'ο κεφάλι μου μόλις έφτανε ως τ'ο στήθος του άγνώστου που μου άνοιξε την πόρτα. 'Αλλά, θεέ μου! Τί φρικτή, τί άπαισία μορφή ήταν εκείνη! Τ'α μάτια του άγρια και άλλιοθωρα έλαμπαν με μιά φλόγα σατανική. Πυκνά μαύρα μαλλιά και γένεια σκέπαζαν τ'ο μισό πρόσωπό του. Τ'ο μέτωπό του ήταν τόσο γυαυλό, που σχεδόν δέν γόριζαν τ'α φρύδια του απ' τ'α μαλλιά του.

Μ' έδρα τ'α χάλια μου, κοινοστάθηκα στ'ό κατάφλι άναποφάσιτος... Αυτός άντελήθη τόν διαταγμό μου και είπε: "Έμπατε λοιπόν! 'Αφού ή τύχη σας έφερε στ'ό φτωχικό μου, θά σ'ας περιποιηθώ όπως ξέρω!... 'Αλλά εμει περισσότερο να μάθω, πώς διάβολο θρέθηκα στην γειτονιά μου;

Μ'ε λίγα λόγια τ'ο έξηγησα πώς είχα χάσει τ'ο δρόμο μου και πώς θά με υποχρέωνε άν μ' άφινε τ'η νύχτα μέσα στην καλύβα του.

—'Ούτε ένα σκυλί δέν μπορεί να διώξη κανει με τέτοιο καρρό! είπε άπότομα. Φαντίζω δέν έγω να σας δώσω, άν θέλετε όμως ρουμί, να! Πιέτε, ώστόσο να σ'ας έτοιμάσω ένα μέρος να κοιμηθήτε.

'Ο άγνωστος έφερε μιά νταμιζάνα, γέμισε δυό ποτήρια με ρουμί, άδειασε τ'ο δικό του ποτήρι μονορούφι και κατόπιν άγέθηκε μιά μικρή εβλίνη σκάλα, πού δέν την είχα διακρίνει στην άρχη.

Σ'ε λίγο κατέθηκε πάλι και μου είπε να περάσω άπάνω. Στ'ό διάστημα αυτό έγώ είχα γύσει τ'ο ρουμί τού ποτηριού μου μέσα στ'ό τζάκι και, όταν τόν είδα να κατεβαίνη, προσηοήθηκα πώς άδειάζα τ'ο ποτήρι μου. Τόν καληνύχτησα και άνεθεκα άπάνω. Πέρασα όπως τ'ο τετράγωνο άνοιγμα τής άροοής και θρέθηκα μέσα σ' ένα μικρό διαμέρισμα που μόλις σπαζόταν από ένα κερύ, σπημένο μέσα στ'ό λαιμό ενός μπουκαλιού. "Ένα θρωμερό στρώμα και μερικές συχαμερές κουβέρτες ήσαν ριγμένες σ'ε μιά γωνιά. Κάτι, σάν μιά εσωνική έμπνευσι, μ' έκανε να ύπνιασθώ, πώς ο άνθρωπος αυτός είχε κακούς σκοπούς έναντιον μου. Θυμήθηκα μάλιστα πώς τελευταία είχα ά εξαφανισθί υποστηρωδώς τρεις ταξειδιώτες, γοριε να μιάη κανει τί είχαν άποίνει... "Εποστε να λάβω τ'α μέτρα μου... "Ήτια λίγο ούισκου από τ'ο παγούρι μου, ένοιαξα κατόπιν τ'ο κουτί που είχα φέρει μαζί μου, π'ρα από μέσα μιά σφίγγα και τ'η γέμισα με ούισκο. Αυτή και τ'ο μπουκάκι με τ'ο κερύ ήσαν τ'α μοναδικά όπλα μου! "Εβγαλα τίς υπότιες μου, τίς έχωσα κάτω από τίς κουβέρτες με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνονται μονάχα ή άκρες τους. Σόριασα κατόπιν τίς κουβέρτες, σάν να σκέπαζαν ένα σώμα, και στην κορυφή τους έβαλα τ'ο καπέλλο μου. "Ετσι νόμιζε κανειν, πώς κουρατημένος όπως ήμουν

Ο γέρο • Ούλφου ήταν ξεπλωμένος νεκρός στ'ό κρεβάτι...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

1047	7%	1047	1/4	7
180		25		
6423		29		29
32	7%	29		29
16		29		104

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

-Η ΝΟΘΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

Συνέθη και αυτό το άποτρόπαιον. Τα φάρμακα, στα όποια βασίζει ο λαός την σωτηρία του όταν αρρωσταίνει κι' απ' τα όποια εξαρτάται η ζωή του, τα φάρμακα, λέμε, νοθεύονται! Υπάρχουν δεδομένα, υπάρχουν γεγονότα αποδεικνύοντα σαφέστατα το έγκλημα αυτό, γιατί περί έγκληματος πρόκειται. Έγκλημα της απανθρώπου εις θάρος της ύγείας και της ζωής του κοσμάκη. Και ξεηγουόμεθα.

Πρό ήμερών κατεδικάσθη από το Αισχροδικείο επί νοθεία φαρμάκων Αθηναίος φαρμακοποιός, του όποίου αποφεύγουμε να δημοσιεύσουμε το όνομα. Έκείνο που μπορούμε να πούμε είνε τούτο: ότι πρόκειται περί προέδρου Φαρμακευτικού Συλλόγου της πρωτεύουσας. Πρόκειται δηλαδή περί φαρμακοποιού γνωστού, πούσιου ίσως, ουδόλως δικαιολογημένου για την πράξι του.

Κατόπιν όλων αυτών, γεννάται το ερώτημα: Εύρίσκεται ή

είχα πέσει υντέμονε στο κρεβάτι. Κατόπιν έσθυσα το κερύ, πήρα την μπιτλίλα και κρύφθηκα πίσω από το κρεβάτι. Δένελα άπατηθή! Μετά λίγη ώρα, ο γίγας ανέθηκε προσεκτικά την ξύλινη σκάλα και μήκη μέσα στο δωμάτιο. Στο χέρι του κρατούσε μία θραεία σιδερένια άμπαρά...

Παγωμένος από φρίκη, συσπειρωμένος στη γωνία μου, κύταξα με άγωνία. Ο γίγας σήκωσε ψηλά το σίδερο και κατάφερε μ' όλη την τερραστία δύναμή του, δυό-τρία φοερά χτυπήματα στο μέρος όπου έπρεπε να θρίσκειται το κεφάλι μου...

Καθός όμως στάθηκε μία στιγμή για να πάρη άνάσα, με την αύγωνα που κρατούσα, του πέταξα το ούσκιο μέσα στα μάτια. Η άμπαρά έξερυε από τα χέρια του και θλασσημιάνας έτριψε τα μάτια του, ενώ όγώ άρπαξα το μπουκάλι με το κερύ και του το κατάφερα με δύναμη στο κεφάλι. Ο γίγας σωριάστηκε κάτω άναίσθητος. Άρπαξα τότε το καπέλλο μου, φόρεσα τις μπότες μου και κατέβηκα. Έτρεμα όλόκληρος! Άπάνω στο τραπέζι, ήταν άκουμπαιμένο ένα τεράστιο μαχαίρι. Μπορούσα κάλλιστα να ξεκάω όριστικώς αυτό το άνθρωπόμωρο τέρας, μά δέν είχα το κουράγιο. Έκανα όμως κάτι όλλο. Μ' ένα σγαυί που θρήκα κάπου εκεί, τον έθεσα γερά γεροπόδαρα. Κατόπι με το μαχαίρι του έσχισα το γιακά κι' άπάνω στον γυινό όμο του του έσταξα μερικες σταγονές θιτριόλι. Ο φοερός πόνος τον έκανε να συνέλθη. Μά δέν τον λυπήθηκα καθόλου! Έτσι θα ήταν σημαδεμένος για όλη του τη ζωή και θα τον αναγνώριζα, άν τύγαινε να μου πέση στα χέρια.

Έπειτα άνοιξα την πόρτα και θγήκα έξω. Ευτυχώς ή θύελλα είχε κοπάσει κι' έτσι κατόρθωσα να φτάσω σε κακά χάλια, έπειτ' από ώρες στο φρούριο του Χάι.

Όταν, σύμφωνα με τις όδηγιες μου, μερικοί στρατιώτες πήγαν να έρευνήσουν την καλύβα του κακούργου, αυτός είχε εξαφανιστή. Βρήκαν όμως τους σκελετούς των τριών εξαφανισθέντων ταξειδιωτών, θαμένους κοντά στην καλύβα.

Έπειτ' από τρία χρόνια θρισκόμουν στο Σάν Ζαλέτα, στο Τεζάς. Μία μέρα για να περάσω την ώρα μου, μπήκα στο κακούργιοδικείο, όπου δικαζόταν κάποιος έγκληματίας για φόνο. Ο κατηγορούμενος ήταν ένας σαστός γίγας. Τόν αναγνώρισα άμέσως, άν κι' είχε ευρίσει τα γένεια του. Ψωπόσο, για να θεσθαίωθ, ζήτησα την άδεια να κυττάω τον δεξιό όμο του. Ή όλλη από το φοερό έγκληματιό του θιτριόλιου φαίνονταν ακόμια καθαρά έκεί. Δηγήθηκα τότε στους δικαστές το περιστατικό της φιλοεξέλιξης του, που παρ' όλόνυ να μου στοιχίση τη ζωή, και τότε, με τη νέα αυτή κατηγορία για τόν φόνο των τριών ταξειδιωτών, ο γίγας καταδικάστηκε εις θάνατον. Άλλά πούιν έκτελεσθή ή ποιή του, ο εξαγώνωνος όχλος τόν έλόνταρε, κρεμάοντες τον σ' ένα τηλεγραφοικό στόλο...

Όταν άκούω τη θύελλα να μαίνεται έξω και τόν άνεμο να ουδράλιζή έτσι θλιθερά, θυμώμαι πάντοτε τη φρικτή περιπέτειά μου!

ζωή του λαού εις χείρας του πρώτου τυχόντος άισχροκερδούς; Κρέμεται ή ζωή του κοσμάκη από το μέγεθος της άπλητίας του τυχόντος έμπορου; Πάν ότι τρώγουμε είνε νοθευμένον! Αυτό το έγνωρίζαμε και ύπομέναμε. Έπιστεύαμε όμως, ότι δέν συνέθανε τόν ίδιο και με τα φάρμακα. Γιατί τα φάρμακα εις ή ζωή μας και ή ζωή των παιδιών μας, είνε ή ύγεια μας και ή ύγεια των οικείων μας.

Πρέπει λοιπόν ν' άπελπιστούμε άπ' όλους κι' άπ' όλα; Και να δέσουμε έναν όρόγχο στο λαμό μας;

Έτσι τουλάχιστον πεθαίνει κανείς για μία και μόνη φορά, άνε πολλών θασάνων.

-Η ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ.

Ό πιο παραμελημένος κλάδος της έθνικής μας οικονομίας είνε, άναμφισβητήτως, ή κτηνοτροφία. Τελευταίως πολλά μέτρα λαμβάνονται για την γεωργία, την ναυτιλία, την θιομηγανία και το έμποριο, δυστυχώς όμως δέν άντιληφθήκαμε κανένα ενδιαφέρον, από πουθενά, για την κτηνοτροφία μας, ή όποια κινδυνεύει κάθε μέρα και περισσότερο, να καταστραφή.

Ό λιγοστοί κτηνοτροφικοί σταθμοί, που λειτουργούν τόν τελευταίο καιρό προφερόμεν άνεπαρκέστατες ύπηρεσίες στους κτηνοτρόφους μας. Και είνε φυσικό αυτό, γιατί ότε ό κτηνίατρος μπορεί ν' άνεβαθίη στα θουνά για να έπισκεφθή τά σκορπισμένα έδω κι' έκεί μικρά ποιμνια, ότε ό ζωστήχης μπορεί να παραμείνη πολύν καιρό κοντά στους ζωοτρόφους, για να τους διδάξή, ότι πρέπει. Δέν είμαστε, θέβαια, ύπερ της καταστρατήγησης της προπαθείας αυτής για την ανάπτυξη της κτηνοτροφίας μας. Κάθε άλλο μάλιστα. Θέλουμε όμως να τούσιουμε την άνεπαρκεία της και να συστήσουμε ότι πρέπει να ληθούν κι' άλλα μέτρα, άλλα μέθοδοι, περισσότερο προσοδοφόροι και σταθεροί. Άς στρέψουμε την προσοχή μας κυρίως προς την ιδιωτική κτηνοτροφία. Έγουμε δηλαδή την άντιληψη, ότι κάθε γεωργός μπορεί να διαθερή έναν μικρό αριθμό ζώων. Τό κράτος, συνεπώς, έχει ύποχρέωση να άναλάβη τόν ίδιο την φροντίδα του έξευγενισμού των ζώων αυτών, προσφέροντας επήθετορας έκλεκτούς, και να άποστείλη ειδικά συνεργεία σε κάθε χωριό, να διδάξουν στους χωρικούς το πώς πρέπει να τρέφουν, να σταλλίζουν, να περιποιούνται τα ζώα τους και να καλύτεργούν κτηνοτροφικά αυτά, κτλ.

Η κατάσταση της κτηνοτροφίας μας είνε άπελπιστική. Στη Μακεδονία, μάλιστα, οι γεωργοί όχι μόνο γαλακτοφόρα ζώα δέν έχουν, άλλ' ότε και άροτριώτα κτήνη. Τό Κράτος όφειλε να έφοδιάση τους γεωργούς αυτούς όσο το δυνατόν συντομότερα, με τα άπαραίτητα για την καλλιέργεια των χωρασιών τους ζώα. Έτσι κι' ή γεωργία έχει να κερδίση πολλά και ή κτηνοτροφία.

Η καλή και θραεία καλλιέργεια άπαιτεί γερά ζώα και λιπάσματα, τα καλύτερα δέν λιπάσματα είνε ή κοπριές των ζώων.

-ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ.

Στις 9 Άπριλιου του τ. έ. συλήθη στη Ρώμη το Συμβούλιο του Διεθνούς Ίνστιτούτου Γεωργίας, για να μελετήση το σπουδαιότατο ζήτημα της ένοσηύσεως του έμποριου των κρασιών.

Η σύσκεψη αυτή έγινε ύστερα από μία σχετική έντολή που δόθηκε στο Ίνστιτούτο από το Διεθνές Γραφείο Οίνων, που έδρευεί στο Παρίσι και με την πρωτοβουλία της Διεθνούς Οικονομικής και Νομισματικής Διασκεψής του Λονδίνου.

Στη σύσκεψη αυτή, έκτός άπ' τα μέλη του Ίνστιτούτου, παρευρεθήσαν και άντιπρόσωποι δώδεκα οινοπαραγωγών χωρών και της Έλλάδος φυσικά.

Έλπίζουμε συνεπώς, ότι τα άποτελέσματα της συσκεψής αυτής θα είνε εβεργητικά για την οινοπαραγωγή τού κόσμου που περνάει μία σοβαρή κρίσι.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έσωτερικό δι: Έν έτος Δρχ. 200 11 Έξωτερικό Δολάρια 6
 " Εάμημος " 100 11 Άμερικής " 30
 και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνια 6
 ΑΙ έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν
 Ίδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, λέκτ' 7

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν Άμερική διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν ή Έταιρεία Ν. York News Agency General P. O. Box 497, έν Αιγύπτω—Σουάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. Άντανιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.